

**ΟΜΙΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
Κ. ΘΕΟΔΟΣΗ Α. ΤΣΙΟΛΑ ΣΕ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ
ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ 1821 ΚΑΙ ΤΗΣ 1^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955
ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ «ΖΗΔΡΟΣ» ΠΟΛΕΜΙΔΙΩΝ
ΤΕΤΑΡΤΗ 01.04.2015**

Κυρίες και Κύριοι,

Τιμούμε και εορτάζουμε σήμερα δυο μεγάλες εθνικές επετείες, της 25^{ης} Μαρτίου 1821, που είναι η επέτειος της εθνικής παλιγγενεσίας, και της 1^{ης} Απριλίου, που είναι η επέτειος της έναρξης του εθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα. Τιμώντας τις δυο επετείες, δεν αρκεί μόνο η αναφορά στα γεγονότα, αλλά επιβάλλεται να αντλούμε τα σωστά μηνύματα και διδάγματα ώστε να συνεχίσουμε υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις τον αγώνα μας για επικράτηση επιτέλους της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης απ' άκρου εις άκρον του τόπου μας.

Η Ελληνική Επανάσταση του 1821, αποτελεί το μεγαλύτερο ιστορικό γεγονός της νεώτερης Ελληνικής ιστορίας, καθώς θεμελίωσε το ελληνικό κράτος και έδωσε υπέροχα δείγματα αρετής, αντρείουσνης και προσήλωσης σε πανανθρώπινες αξίες. Ο ξεσηκωμός του Ελληνισμού το 1821 ήταν ένα εγερτήριο σάλπισμα ενάντια στη σκλαβιά 400 χρόνων και η 25η Μαρτίου γράφτηκε στην ιστορία ανεξίτηλα, με το αίμα των αθάνατων παλικαριών της Ελλάδας, ως η πιο λαμπρή ιστορική στιγμή της ελληνικής ιστορίας.

Η καρδιά του Έλληνα μέχρι τότε έμοιαζε, λες, με εκκλησιά που μέσα της έκαιγε ακοίμητο το καντήλι της Πίστης και της Ελπίδας. Οι δοκιμασίες ήταν φοβερές. Το παιδομάζωμα, το χαράτσι, το κλείσιμο των σχολείων, οι φοβέρες αλλά και οι υποσχέσεις των Τούρκων σ' όποιο θ' άλλαζε την πίστη του!

«Κι ήταν όλα σιωπηλά/ γιατί τα 'σκιαζε η φοβέρα/και τα πλάκωνε η σκλαβιά!»

Παρ' όλες όμως τις δοκιμασίες, η φλόγα της Πίστης και της Ελπίδας δεν έσβησε. Και έμελλε να είναι εκείνη η άνοιξη του 1821 η τελευταία άνοιξη που θα παρέμενε σκλαβωμένη η Ελλάδα. Η μέρα που περίμεναν 400 χρόνια οι σκλαβωμένοι Έλληνες, έφτασε. Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε το λάβαρο της επανάστασης στην Αγία Λαύρα και οι αγωνιστές έδωσαν τον όρκο το ιερό: «Ελευθερία ή Θάνατος».

Ο ελληνισμός στο σύνολο του ξεσηκώθηκε. Όλοι, άντρες, γυναίκες, γέροντες και παιδιά έλαβαν μέρος στη μεγάλη εξέγερση για λευτεριά με απίστευτο ηρωισμό. Οι χτεσινοί ραγιάδες έγιναν μεμιάς ήρωες. Αμέτρητοι οι ήρωες και οι ηρωίδες. Ονόματα πολυτραγουδημένα και ονόματα άγνωστα που χάνονται μέσα στην λήθη της ιστορίας.

Η επανάσταση φούντωσε, ξαπλώθηκε σε στεριά και θάλασσα. Και το όραμα της λευτεριάς το άπιαστο, το σήκωσαν μορφές αγέρωχες, γνήσια τέκνα της ελληνικής λεβεντιάς, βράχοι υψηλοί, με απίστευτη αντρείουσνη. Ο Κολοκοτρώνης στο Μοριά, ο Παπαφλέσσας στο Μανιάκι, ο Διάκος στην Αλαμάνα, ο Ανδρούτσος στο Χάνι της Γραβιάς.

«Κάποιοι τους έλεγαν τρελούς»... κι όμως η στρατιά μεγάλωνε. Γεώργιος Καραϊσκάκης, Μπουμπουλίνα, Κανάρης, Μαντώ Μαυρογένους, Μπότσαρης...

Μα η λευτεριά ήταν αχόρταγη... *Ήθελε νεκροί χιλιάδες να 'ναι στους τροχούς. Ήθελε κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους.*

Οι καταστροφές της Χίου και των Ψαρών, το Μεσολόγγι που έγινε σύμβολο, ο περίφημος αγώνας των Σουλιωτών και η ανυπέβλητη θυσία των Σουλιωτιστών με το χορό του Ζαλόγγου ο οποίος έχει παραμείνει ένας και μοναδικός στην παγκόσμια ιστορία, αφύπνισαν το φιλελληνικό κλίμα στην Ευρώπη και βοήθησαν στην αλλαγή της πολιτικής των Μεγάλων Δυνάμεων της εποχής.

Η θυσία και ο ηρωισμός του ελληνικού λαού γονάτισε την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ξεπρόβαλε η ευλογημένη ώρα που η ελευθερία γύρισε στη βασανισμένη χώρα κι' άπλωσε τις φτερούγες της πάνω από τον ταλαιπωρημένο αλλά περήφανο λαό. Μα οι Μεγάλες Δυνάμεις που ρύθμιζαν και τότε τις τύχες των λαών, αποφάσισαν μόνο την απελευθέρωση της Πελοποννήσου, της Στερεάς Ελλάδας και μερικών νησιών.

Ωστόσο, το πνεύμα της επανάστασης της 25ης Μαρτίου 1821 δεν έπαψε να καίει σαν καμίνι μέσα στα στήθια των Ελλήνων, και το μικρό τότε ελεύθερο Ελληνικό έθνος συνέχισε τους ένδοξους αγώνες και απελευθέρωσε με τους αγώνες του, πολλά σκλαβωμένα ως τότε αδέλφια.

Η Κύπρος μας, που είχε και αυτή τη συμβολή της στον ωραίο αγώνα του 1821, παρέμεινε σκλαβωμένη. Χίλιοι περίπου Έλληνες Κύπριοι έλαβαν μέρος στις διάφορες μάχες της Επανάστασης, ενώ για την προετοιμασία του αγώνα πολλοί άλλοι Κύπριοι και η Εκκλησία είχαν ανταποκριθεί στις εκκλήσεις της Φιλικής Εταιρείας. Για αυτή τη συμβολή της η Κύπρος πλήρωσε βαρύ τίμημα με τον απαγχονισμό και τις σφαγές του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και άλλων Μητροπολιτών, προκρίτων και δημογερόντων, με δημεύσεις περιουσιών, λεηλασίες εκκλησιών, μοναστηριών και οικιών.

Όλα τα 'σκιαζε η φοβέρα/και τα πλάκωνε η σκλαβιά και στην Κύπρο. Η φλόγα της Πίστης και της Ελπίδας σιγόκαιγε όμως και στην ιδιαίτερη μας πατρίδα. Το πάθος για ελευθερία μετά από σκλαβιά αιώνων ήταν ασίγαστο και στην Κύπρο.

Έτσι, την 1η Απριλίου του 1955 άρχισε για τον Ελληνισμό της Κύπρου ένας καινούργιος ξεσηκωμός, αυτή της φορά απέναντι στη μεγάλη αποικιοκρατική δύναμη της εποχής, τη Βρετανία. Οι Άγγλοι που διαδέχτηκαν στην Κύπρο τους Τούρκους κατακτητές, διέψευσαν πολύ γρήγορα τις ελπίδες των Ελλήνων της Κύπρου που ανέμεναν να τους αναγνωρισθεί το δικαίωμα να διαφεντέψουν την μοίρα τους.

Τα Οκτωβριανά και οι άλλες κινητοποιήσεις που ακολούθησαν έδειξαν ότι ο λαός προετοιμάζεται. Το ενωτικό δημοψήφισμα του 1950, με το ποσοστό του 95,7% υπέρ της ένωσης με την Ελλάδα, ήταν το αποκορύφωμα μιας πορείας που οδήγησε στην αναπόφευκτη σύγκρουση με τον κατακτητή, ο οποίος με την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» είχε επαναφέρει επίσημα στο προσκήνιο την Τουρκία. Την Τουρκία η οποία από τη συνθήκη της Λωζάννης το 1923 μέχρι το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου δεν είχε καμιά εμπλοκή στο Κυπριακό.

Το πανηγύρι του αγώνα άρχισε από τις πρώτες πρωινές ώρες της 1^{ης} Απριλίου με τοποθετήσεις βομβών και άλλες επιθέσεις σε διάφορα μέρη της νήσου. Το μήνυμα

δόθηκε κατά έντονο τρόπο, ενώ κυκλοφόρησε παράλληλα και η προκήρυξη του Διγενή:

«Με την βοήθειαν τού Θεού, με πίστιν εις τον τίμιον αγώνα μας, με την συμπαράστασιν ολοκλήρου τού Ελληνισμού και με την βοήθειαν των Κυπρίων, αναλαμβάνομεν τον αγώνα διά την αποτίναξιν τού Αγγλικού ζυγού, με σύνθημα εκείνο το οποίον μάς κατέλιπαν οι πρόγονοί μας ως ιεράν παρακαταθήκην: "Η τάν ή επί τάς".

Με πολιτικό αρχηγό τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και στρατιωτικό τον Γεώργιο Γρίβα, άρχισε ένας υπέρτατος αγώνας για την αποτίναξη του αποικιακού ζυγού και την ελευθερία της Κύπρου.

Οι αγωνιστές του 1955-59 ήταν όλοι αφοσιωμένοι στον αγώνα. Κάθε ενέργεια τους τη διαπτότιζε ο ασίγαστος πόθος τους για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο Μαχαιρά, στο Δίκωμο, στον Αχυρώνα του Λιοπετρίου, στον Πενταδάκτυλο και στο Τρόοδος, σε χωριά και σε πόλεις και σε κάθε γωνιά της σκλαβωμένης Κύπρου οι αγωνιστές της κυπριακής ελευθερίας γράφουν το καινούριο έπος, χωρίς υπολογισμό θυσίας.

Την αφετηρία της δόξας οριοθετεί με τη θυσία του ο πρώτος νεκρός, ο Μόδεστος Παντελή. Υπέρ πίστεως και πατρίδας έπεσαν στο πεδίο των μαχών μαζί με άλλους οι Γρηγόρης Αυξεντίου, ο Μάρκος Δράκος, ο Πέτρος Γιαλλούρος, ο Ανδρέας Κάρυος, ο Γεώργιος Κάρυος, ο Στυλιανός Λένας, ο Κυριάκος Μάτσης, ο Χαράλαμπος Μούσκος, ο Ηλίας Παπακυριακού, ο Φώτης Πίπτας ο Χρήστος Σαμάρας. Και στην αγχόνη ο Μιχαήλ Καραολής, ο Ανδρέας Δημητρίου, ο Ανδρέας Ζάχος, ο Ιάκωβος Πατάσος, ο Χαρίλαος Μιχαήλ, ο Μιχαήλ Κουτσόφτας, ο Στέλιος Μαυρομάτης, ο Ανδρέας Παναγίδης και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης.

Όλοι καταγράφονται στο πάνθεο των ηρώων της κυπριακής ελευθερίας και γίνονται μια στρατιά νέων ηρωικών μορφών πλάι στους αγωνιστές του 21, για να μας εμπνέουν και να μας καθοδηγούν.

Στον αγώνα συμμετείχαν όλα τα στρώματα του λαού: Μεσήλικες, ηλικιωμένοι, άντρες και γυναίκες. Όλοι μαζί και ο καθένας με το δικό του τρόπο υπηρέτησαν την ιδέα της ελευθερίας, με μοναδική φιλοπατρία, αυτοθυσία και αυταπάρνηση. Οι Άγγλοι χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να ανακόψουν την ηρωική αυτή προσπάθεια του κυπριακού ελληνισμού για τη λευτεριά του. Με φυλακίσεις, βασανιστήρια, εξορίες, απαγχονισμούς αγωνιστών και με άλλα απάνθρωπα πολλές φορές μέσα, προσπάθησαν να κάμψουν το φρόνημα και την αγωνιστικότητα του λαού μας. Όμως, οι νέοι της Κύπρου σε καμιά περίπτωση δεν πτοήθηκαν. Πολέμησαν και θυσιάστηκαν για τη λευτεριά της πατρίδας όπως οι αγωνιστές του 1821 και έγραψαν χρυσές σελίδες δόξας στην ιστορία του τόπου μας.

Η κυπριακή ανεξαρτησία, που ήταν το αποτέλεσμα του αγώνα, αποτελεί από τότε μέχρι σήμερα μια κατάκτηση και ένα σημαντικό όπλο για το λαό μας, και οφείλουμε να τη διαφυλάξουμε ως κόρη οφθαλμού.

Στο κρίσιμο σταυροδρόμι που βρισκόμαστε, με την τουρκική κατοχή να συνεχίζεται και την επιθετικότητα της Άγκυρας να επεκτείνεται με εκβιασμούς, απειλές και πιέσεις, καλούμαστε όλοι να επαγρυπνούμε. Ο κάθε ένας θα πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες που τους αναλογούν. Η ενότητα, η συστράτευση, ο παραμερισμός των

παθών και των μικροτήτων και πάνω απ' όλα η θέση του εθνικού συμφέροντος υπεράνω όλων, είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να προχωρήσουμε μπροστά και να επιτύχουμε στο στόχο μας που είναι η επίτευξη μιας δίκαιης, λειτουργικής και βιώσιμης λύσης στο κυπριακό πρόβλημα. Μιας λύσης που να απαλλάσσει την Κύπρο από τις συνέπειες της εισβολής και της κατοχής, που να επανενώνει κράτος, λαό και θεσμούς και να δημιουργεί συνθήκες αρμονικής και ειρηνικής συνύπαρξης όλων των νομίμων κατοίκων της χώρας, Ελληνοκυπρίων, Τουρκοκυπρίων, Αρμενίων, Μαρωνιτών και Λατίνων, κάτω από συνθήκες ασφάλειας, προόδου και συνεργασίας.

Αυτή πρέπει να είναι η σταθερή επιδίωξη μας, αυτή είναι η μόνη επιλογή μας και μόνο έτσι θα δικαιώσουμε τη θυσία των ηρώων μας.

Δόξα και τιμή στους ήρωες της εθνικής παλιγγενεσίας του 1821.

Δόξα και τιμή στους ήρωες του απελευθερωτικού μας αγώνα του 55-59.